

mas jäi ukse ette seisma, pallus, küned püsti:
„Issand, hallasta ka minno peale! Kui wae-
ne sant ei pallu ma mitte paljo, agga anna
mulle nälja kustutusseks nattuke leiba, mo
koht on wägga tühhi!“ — Warsi laskis rik-
kas kaks esimest santi taggasi kutsuda, wõt-
tis mõllemate saki ärra ja andis kolmanda-
ma kätte. No säh nüüd!

Oppetus: Andide tahtjad ja wõtjad ol-
leme meie ja andja on helde Jummal tae-
was. Armust same keik, mis ial same, agga
teme just mis need sandid teggid. Kes paljo
sawad, need wahtiwad omma rohke ande
peale ja unnustawad andjale tänno anda;
kes wähhem sawad, need urrisewad ja nur-
risewad ning kaetsewad neid, kes ennam sa-
nud, ja ommeti olla nemmad paljo wagga-
mad, kui rohke ande sajad; agga kennial üh-
tegi ei olle, need jäwad iggapääw Jummal
ukse ette seisma ja palluwad: „anna meile
meie iggapääwast leiba tänna pääw!“ Wae-
sus ei anna neil teiseti tehha, ja surma tund
wõttab ka teiste käest ärra, mis nad ilma

tännota sanud ja annab neile hukkaminne-
matta warrandusfi, mis iggaweste jäwad.
Eks ep olle tõssi? —

2) **Kolm söbra.** Ühhel olli neid kolm.
Esimest armastas üllewägga, teisest piddas
ka suurt laggu, agga kolmat ei pannud ta
suurt tähhele, waid kõnneles temmaga üksi
süis mõnni sõnna, kui teisi just sadawal ei
olnud, ehk ta kül tundis, et se kolmas keige
truim temma wasto olli. Agga mis sündis
pärrast? Korraga langes raske sü temma
peale ning tedda kutsuti kohto ette. Mees
wärrises ja wabbises nago owaleht ja ta om-
ma südda ütles: nüüd olled sa hukkas! Kust
nüüd abbi ja troosti leida? Hädda aias
tedda omma sõbrade palwele: „tulge nüüd
kohtus minno eest kostma, mul on tulline kit-
sas kä!“ Ta keige armsam sõbber olli keige
esimenne wabbandama: temmal olla just
täanna wägga paljo teggemist ja aeg kassin;
ei teada ka sõbra asjast middagi kohto ees
öiendada ja kohto ette ei wõida ka kegi mu
ette tungida, kui se, kedda kutsutud. Teine